

Бяла приказка

*В*исоко в бялата планина имало малка метеорологична станция и в нея живеел един стар метеоролог. Той бил съвсем сам и когато му оставало свободно време, си съчинявал разни приказки и стихотворения. Ето и сега, като гледал през прозорчето тихия сняг, който валял навън, той си бил намислил нещо и вече го пишел на машинката си върху опакоето на един лист за метеорологическо съобщение. И това, което си бил намислил, започвало така:

*Над капчука в игли,
сред парцали мъгли
по заспали ели
сняг ваали, сняг ваали.*

*Тук през целия ден
няма никой освен
един талък елен,
просещ хлебец от мен...*

Но като стигнал до това място, едно малко еленче почукало с рога по стъклото:

- Това за мене ли е?

Метеорологът вдигнал очи от машинката.

- За тееебе! – казал той и продължил да пише.
 - Ама аз не ти прося хлебец! – казало еленчето малко обидено.
 - Зная! – казал метеорологът. – Само че не ми пречи, защото не мога да си я донамисля.
 - Какво да донамислиш? – попитало еленчето.
 - Е, как какво? Приказката!
 Като чуло „приказка“, еленчето подскокнало от радост:
 - Ама и аз искам да играя в нея!
 - Че ти вече играеш.
 - Ама и ти тогава!
 Метеорологът се усмихнал.
 - Не, аз съм голям – казал той. – И тъжен.
 - Нищо! – настояло еленчето. – Ще играеш голям и тъжен! А пък ние ще те развеселим!
 - Малко се съмнявам – казал метеорологът, но все пак прибавил:
 - Добре. Бързай надолу, че приказката почва!
 - Как почва? – попитало еленчето.
 - Ами така. Не виждаш ли? Не чуваш ли?
 Еленчето се огледало: снегът бил спрял! Ослушало се: отголу, иззад елхите, долитали детски гласове!
 - Децата от училището са дошли на ски – казал метеорологът.
 - Бягай на полянката! Много интересно ще бъде!
 Той излязъл навън, за да почисти своите уреди от снега, който ги бил затрупал. Отворил сангъчето на единия, отворил на другия...
 - А термометъра няма ли да погледнеш? – попитало го еленчето. То още не било тръгнало.
 - Няма – казал метеорологът.
 - Защо?
 - Не е твоя работа. Какво разбираш ти от метеорология!

- Знам аз! – казало еленчето и заприпкало надолу. (А какво знаело после ще разберем.) И приказката започнала.

Скок! Скок! Скок! – еленчето вече стигнало до полянката, нагникнало зад една прясна и кого видяло? Видяло Ванчо от III „в“ клас. Той носел ските си на рамо. Спрял се, свалил раницата си и се навел да си ги слага. Но докато си ги слагал, раницата се размърдала зад гърба му и почнала да се отдалечава.
 - Стой мирно! – казал ѝ Ванчо.
 И раницата спряла на място.
 - Ще се спусна веднъж и ще се върна. Разбра ли?
 И раницата закимала, че е разбрала.
 - И тогава ще те покажа на всички.
 И раницата заподскачала радостно.
 А Ванчо се плъзнал надолу със ските и изчезнал зад боровете.
 Но едва изчезнал, раницата започнала да се търкаля, да издава някакви звуци, докато най-сетне се отворила и от нея изскочи-ло...
 Какво?
 Едно коте!
 Но какво коте? – пита се.
 Ужасно разрошено и ядосано! Истинско чудовище!
 Котето се отърсило, извикало подигравателно:
 - Сбогом, Ванчо! Много ти здраве! – И тръгнало към гората, пейки:

Да те щипе,
да те скуби,
да ти сипе
дути груби!

Не, не, не е приятелство
по всяко време да
извършват посегателство
над твойта свобода!

О, тежка, о, тежка
съдба котешка!
Мяу!

Да те тята,
да те тачка,
да те спята
за играчка!

Не, не, не е приятелство
по всяко време да
извършват посегателство
над твойта свобода!

О, тежка, о, тежка
съдба котешка!
Мяу!

Още не било завършило мяукането и от храстчето над една прясна се раздало тънко:

- Браво! Браво!

- Фу! - изфучало котето и подскочило от изненада нагоре. - Кой извика „браво“?

- Аз - казало еленчето. Защото клонките на храстчето били именно неговите рога. То излязло иззад прясната и се приближило към котето.

- Няма да се подигравам, че знаеш ли! - казало котето.

- Аз не се подигравам. Много хубаво бееше - казало еленчето.

- Така може - казало котето. - Викай още!

- Браво! Браво! - извикало еленчето, за да му направи удоволствие. - Само че защо пееш веднъж „котешка“, а веднъж „котешка“?

- За разнообразие - казало котето. - Като много знаеш, изпей ти нещо тогава.

